

BRIEF AAN MIJN CHIRURG

“Wat u precies zei in die ambulance, weet ik niet meer. Wel hoe blij ik was dat u bij me bleef”

stijl moest blijven liggen. U keek mee bij de operatie en bleef mij bemoedigend toespreken. Wat u allemaal precies zei, weet ik niet meer. Wel hoe blij ik was dat u bij me bleef. Na de plaatsing van de stent werd ik teruggebracht naar het Antoni van Leeuwenhoek, en weer reed u mee in de ambulance. Pas daarna, het was inmiddels maandagochtend, ging u in de dagen daarna kwam u steeds langs om te kijken hoe het ging. Gelukkig bleek de bottransplantatie ondanks de complicatie niet los te laten – iets waar u en uw collega's bang voor waren.

Nu, tien jaar later, ben ik redelijk hersteld. Terwijl ik deze brief schrijf, geniet ik met een goede vriendin van een vakantie op Ibiza. Om te praten moet ik nog altijd erg mijn best doen, maar het mooie is dat ik wel zinvol werk kan doen. Ik werk vier dagen per week als loopbaanadviseur aan de Vrije Universiteit van Amsterdam. Het is lastig uit te drukken hoe dankbaar ik ben voor wat u hebt gedaan. Waarschijnlijk vindt u zelf dat het bij uw werk hoort, maar uw aanwezigheid en de rust die u uitstraalde, hielpen mij om in die heftige uren niet in paniek te raken.

Hanna Janssen

Beste Bing Tan,
Tijdens een van de moeilijkste momenten in mijn leven bleef u bij me. 36 angstige uren hebt u over mij gewakt, zonder zelf te gaan slapen. Het is moeilijk om te verwoorden hoeveel dat voor mij betekende.

In het Amsterdamse Antoni van Leeuwenhoekziekenhuis had ik net een ingewikkelde operatie doorstaan, een bottransplantatie in mijn kaak. Het bot was daar afgestorven door radionecrose. Dit kan ontstaan doordat een wond na bestraling (jaren eerder had ik een tumor op mijn keelamandelen) niet kan helen. De bottransplantatie zou mijn gebroken kaak genezen, ik zou weer kunnen praten en normaal kunnen eten. De operatie liek goed verlopen, maar de volgende dag voelde ik me ineens hondsberoerd. Een coassistent piepte u op: u was die avond de dienstdoende hoofdchirurg. U kwam meteen naar het ziekenhuis en zorgde dat diezelfde avond nog foto's werden gemaakt. Ik bleek een aneurysma te hebben, een verwijding van een vaatwand. U nam meteen contact op met een ziekenhuis in Nieuwegein waar ze een stent zouden plaatsen om te voorkomen dat de vaatwand zou scheuren. Het was kanjé-boord, de ambulance schuurde erheen. Ondertussen kon ik door de operatie nog steeds niet praten. In de ambulance zat u naast me. “Je doet het goed”, zei u, terwijl u me aanmoedigde om via briesjes te communiceren. Door de rust die u uitstraalde, bleef ik ook rustig. Het plaatsen van de stent duurde uren, lange uren waarin ik